

NURTANTIO PROJECTS PRÉSENTE
MARIE PHAN DAVID JEANMOTTE CLÉMENT CORRILLON

L'IKIGAI

UN FILM DE GWENNY NURTANTIO

→ NL - PRESS KIT

PRODUIT PAR YONEKO NURTANTIO MARIE-LOUISE BRUYERE WAHYUDI NURTANTIO

SCENARIO & IMAGE GWENNY NURTANTIO MUSIQUE STEVY LAB CLÉMENT CORRILLON SON CLÉMENT GRUMBERG

ERIC CYUZUZO SYLVIE HONORE JULIEN LANQUETIN LAURA LIBERATORE

A'AN YAYAK GWENDOLINE WALLON JULIE PHAN THOMAS DE MOLINA STEPHANIE VAN OOST
CLÉMENT BERNART MARIEKE BESSON PANAGIOTA THEOFILOPOULOU ALINE ZYGAS

NURTANTIO PROJECTS PRESENTEERT

L'IKIGAÏ

EEN FILM VAN GWENNY NURTANTIO

BELGIË | 2026 | DCP 4K | 5.1 | 2,39:1 | COLOR

SYNOPSIS

Lynn, een 25-jarige Euraziatische ingenieur, is op zoek naar haar ikigai ('levensmissie' in het Japans). Ze trotseert met humor de absurditeiten van de professionele wereld.

Tussen doelloze vergaderingen en surrealistische modeshows schetst ze een tedere doch bijtende verkenning van de kunst om haar plaats opnieuw uit te vinden.

Haar tocht wordt een uitnodiging om te durven, om je eigen pad te banen en de rijkdom van het leven te vieren, zoals jij het omarmt.

INTENTIENOTA

“MOGE JE IN INTERESSANTE TIJDEN LEVEN.”
CONFUCIUS

Overzicht

L'ikigai is een tragikomische film rond vier thema's:

- **de zoektocht naar zingeving in werk** (de “bullshit jobs”),
- **verhalen uit Aziatische diaspora's** (wat betekent het om als Euraziatische persoon op te groeien?),
- **feminisme** (hoe bouw je vervullende relaties op, voorbij traditionele rollen?),
- **neurodiversiteit** (bv. multipotentieel denken, hoogbegaafdheid, hyperactiviteit, enz.).

Het scenario is gebaseerd op het boek “Il en faut peu pour travailler mieux. 25 solutions pour désencombrer ma vie pro” (Het kost weinig om beter te werken. 25 oplossingen om mijn professionele leven te ontrommelen). In de cast vinden we enkele bekende Belgische gezichten: David Jeanmotte (presentator Miss België), Clément Corrillon (The Voice finalist, die twee nummers componeerde voor de soundtrack), en Julien Lanquetin (directeur van het Cours Florent).

De zoektocht naar zingeving in werk

“Eigenlijk klopt het wel, jullie hele generatie Y daar, jullie willen gewoon niet meer werken.” (Madame, in L'ikigai)

Het begrip ikigai (“levensmissie” in het Japans) suggereert dat onze ideale job zich bevindt op het kruispunt van wat we graag doen, waar we goed in zijn, wat de wereld nodig heeft én waarvoor we betaald kunnen worden. Dit is de kern van Lynn Sumarni's zoektocht.

Doorheen verschillende jobs toont haar parcours de vele realiteiten van de huidige arbeidsmarkt, met ook een onderliggende wanhoop: Chantal, die terugkeert naar het front na een burn-out, Philippe en Greg, de ingenieurs met hun bullshit jobs, de “crush” in brown-out, de scrum master die de nieuwe managementmethodes als een geloofsbelijdenis verkondigt... **L'ikigai geeft de indruk van een systeem dat uitgeput is, waar de meeste energie naar beheersing gaat in plaats van naar waardecreatie.**

We zien ook de kloof tussen generaties: enerzijds het idee dat “de jongeren niet meer willen werken”, anderzijds het blik vol ongeloof van de grootmoeder, die Lynn's professionele leven bekijkt (onder meer via de tekst waaruit het idee van het Rodekoninginparadox is ontstaan: rennen om ter plaatse te blijven). Naast deze kritiek – die ook de beperkingen van het schoolsysteem hekelt, als voorportaal van de arbeidswereld – biedt L'ikigai pistes om na te denken over zijn eigen situatie.

“Ik droom ervan een eigen bedrijf te starten en de bijen te beschermen, maar dat kan ik niet. Je begrijpt wel, met zo'n auto stap je niet uit.” (Chantal)

Waar blijven wij zelf in vastzitten? De film toont een protagonist die haar eigen koers bepaalt, die vertrekt en andere wegen verkent. Dit verhaal nodigt uit om sociale verwachtingen te bevragen en opnieuw contact te maken met eigen verlangens én met het collectief. Lynn, die de verwachtingen uitdaagt en anders durft te zijn, wekt moed en durf op.

Verhalen uit Aziatische diaspora's

Net als “Noire n'est pas mon métier” pleit L'ikigaï voor een nieuwe representatie van Aziatische personages. A'an Yayak (de vader) getuigt: “Ik ben ontroerd dat ik voor de allereerste keer de rol van vader mag spelen – en niet in een martial-arts scène.” De vader wordt voorgesteld als aantrekkelijk – een belangrijk tegengewicht voor de vele Westerse films die Aziatische mannen seksueel diskwalificeren.¹

De film schetst subtiel de ervaring van een Euraziatisch leven. Lynn steekt overal uit de toon. Waar ze ook is, er is altijd een gevoel van misplaatstheid, van de school met “blonde leerlingen” tot het consultancykantoor van de “grote mannen in pak”. Achter humor schuilen clichés als: “Jullie Aziaten lijken toch op elkaar” (wanneer de recruiter Lynn verwacht met Justine), de familienaam Sumarni die consequent verkeerd wordt uitgesproken (“Surimi, is dat een naam?”), of het zogenaamde goedbedoelde racisme (“Het is alsof ik tijdens de lunchpauze een uurtje in Azië ben met een local”, “Mijn nichtje is helemaal fan van mensen zoals jij... je weet wel, Aziatische vrouwen...”).

Maar deze culturele mix is ook een bron van openheid. De regisseuse wilde een familie tonen waarin twee verschillende talen gesproken worden (een model dat zelden op film te zien is). Er is bewust gekozen voor een brede etnische diversiteit en een veelheid aan talen en dialecten: Frans, Engels, Indonesisch en West-Vlaams. Dit maakt de film heel “Belgisch”. Zoals in de ironische repliek van de papa, wanneer hij een Franstalige een woord in Waals leert: “Ge moet u integreren, Marc.”

De taalkeuze in L'ikigaï opent ook de kritiek op het bedrijfs-Engels, vol obscure termen (waarmee de regisseuse vanaf het begin van de film in voice-over speelt), dat vaak de leegte van het werk maskeert.

“In Afrika? In de nieuwe Silicon Valley?”
(Tv-presentator David, aan het einde van de film)

Met deze knipoog van David Jeanmotte sluit L'ikigaï af, en laat de film een hypothese achter die ons uitnodigt om stereotypen en wereldbeelden te herzien – niet enkel over Azië, maar universeel.

¹ Cf. b.v. *The Desexualisation of Asian Men in Hollywood*, of podcast aflevering gewijd aan *"Masculinités asiatiques"* in *"Les couilles sur la table"*.

Feminisme

Een figurant op de basisschool (6 jaar): “Wie is de held van de film?”

Maëlle (de jonge “Lynn Sumarni”): “Ik!”

Figurant: “Een meisje?”

In films zijn 70% van de hoofdrollen voor mannen². En als vrouwen al verschijnen: hebben ze een naam, praten ze met elkaar, en over iets anders dan een man³? Het is veel minder vanzelfsprekend dan we denken om **een vrouwelijke protagonist te tonen die haar ikigai zoekt (en dus niet enkel de bevestiging van een man), en die relaties uitbouwt met andere vrouwelijke figuren (haar zangeres-zus, haar grootmoeder, gepensioneerde vrouwen in Oostende...).**

Als tegenreactie op het idee dat de vrouw in de cinema herleid wordt tot niets meer dan een bos haar, draagt Lynn haar haar altijd warrig, bijna nonchalant. Tegelijk hecht ze veel belang aan uiterlijk: als tiener (“op mijn sterfbed zal ik mijn luxetassen kussen”), als volwassene (“Ik hou van mooie kleren. Maar ja! Mijn ikigai is werken in de mode!”) en zelfs als oudere vrouw (“Is dit uw dressing?”). Maar haar zelfbeeld blijft botsen met heersende schoonheidsidealen (in een climax tijdens de modeshow).

Bij de fotografie was Gwenny Nurtantio zeer alert om het male gaze te vermijden: geen objectivering van personages, ongeacht hun gender.

Na haar val van het paard volgt een scène waarin Lynn als kind en als volwassene elkaar ontmoeten. **Ze nemen foto's van elkaar en het kind zegt: “Ze is wazig.” Een zin die op verschillende manieren te interpreteren valt. De scène roept de vraag op: Wanneer ik naar mezelf kijk, waar kijk ik dan eigenlijk naartoe? – een uitnodiging om voorbij het oppervlakkige te kijken.**

Verder wijzen de zwaar opgemaakte presentator in de slotscène en het portret van Roland-Deepak, de man met het blauwe haar, erop dat er in 2075 opnieuw iets veranderd is in hoe mannen en vrouwen schoonheid beleven.

² Zie Hélène Fiche, *Ce que le féminisme fait au cinéma*, 2025.

³ Dit zijn de 3 vragen van de Bechdel-Wallace-test.

Vrede sluiten met je eigen beeld... én liefdesrelaties bouwen voorbij het patriarchaat? Traditioneel geldt een relatie als een vorm van vrouwelijke vervulling (waarbij single zijn abnormaal is) en moederschap als bekroning (vandaar de ironie van de kinderwagenscène).

Lynn probeert dit model te volgen, maar loopt ook hier tegen mislukkingen in relaties. Het huwelijk blijft terugkomen: ze werkt in een bruidsmodewinkel en loopt zelf een defilé, waarbij ze opmerkt: "In Azië brengt het ongeluk om een trouwjurk te dragen voor je verloofd bent."

De film schetst tenslotte mogelijkheden voor een evenwichtigere verdeling van ouderschap. Al in de kindertijd zien we een vaderfiguur met niet-stereotiepe houdingen: hij lakt de nagels van zijn dochters, kookt en doet het huishouden. In een van de laatste scènes wordt gesuggereerd dat Lynn een relatie zal hebben opgebouwd waarin vader- en moederrollen helemaal herverdeeld zijn – een beeld dat tot nadenken stemt.

Neurodiversiteit

In dit luik gaat het erom te begrijpen dat je niet enkel kan verschillen door gender of afkomst, maar ook door je manier van denken. De term neurodiversiteit omvat autismespectrumstoornissen, hoogbegaafdheid zowel intellectueel (zoals Miyuki) als emotioneel, multipotentieel denken (zoals Lynn), aandachtsstoornissen met of zonder hyperactiviteit, dysstoornissen, enz.

L'ikigaï raakt deze thema's subtiel aan om het publiek te sensibiliseren: in de Scrabble-scène of die van het tellen van snoepjes tijdens Sinterklaas, zien we hoe zulke kenmerken in het dagelijks leven bestaan op een veel fijnere manier dan in extreme filmvoorbeelden zoals Rain Man.

Door woorden te geven aan haar multipotentiële karakter, opent Lynn nieuwe mogelijkheden en baant ze een pad dat veel beter bij haar past. L'ikigaï helpt om het idee van multipotentieel bekender te maken en wil zo inspiratie geven aan de kijker.

INTERVIEW REGISSEUSE

GWENNY NURTANTIO, DE REGISSEUSE
DIE HAAR EERSTE LANGSPEELFILM IN
AMPER ÉÉN JAAR AFRONDDE,
ONTHULT HAAR GEHEIMEN

“Regisseuse? Dit is mijn 13e job,” vertelt Gwenny NURTANTIO, 30 jaar, die in januari 2026 haar allereerste langspeelfilm L’ikigai uitbrengt.

“Daarvoor ben ik van stagiaire naar manager gegaan, van mode naar farma. Men had me aan de Solvay VUB verteld dat je met een diploma handelsingenieur alles kan worden. Niet gelogen.” Geen verrassing dus dat haar film draait rond de betekenis van werk, en dat ze hem “levensmissie” heeft genoemd (dat is de betekenis van het Japanse woord ikigai).

“Ik heb het regievak geleerd met een kat die Jipiti heet”

Zijwegen nemen: dat is altijd al haar manier van doen geweest.

Juli 2025. Enkele maanden na het verschijnen van haar derde boek, “Il en faut peu pour travailler mieux. 25 solutions pour désencombrer ma vie pro” (Het kost weinig om beter te werken. 25 oplossingen om mijn professionele leven te ontrommelen), dat ze samen met haar zus Yoneko en hun mama Marie-Louise BRUYÈRE schreef. Zoals zo vaak die dag: familiebrainstorm. Hun favoriete bezigheid? Nieuwe ideeën verzinnen.

“En als we nu eens een film maakten? Een film! We passen “Il en faut peu” aan voor het witte doek. Wow, ik zie meteen honderd beelden voor me!”

De maand juli gaat voorbij met dromen over het project samen (“Wie casten we als acteurs?” “Waar halen we een paard?” “En wat als we de finalist van The Voice vragen om de soundtrack te maken?”). In augustus bedenkt Gwenny voor zichzelf een intensief opleidingsprogramma, zoals alleen zij dat kan. In één maand tijd leert ze via YouTube-video’s en lange ChatJipiti-gesprekken (haar koosnaampje voor ChatGPT) de jobs van: scenarist, regisseur, director of photography, cameravrouw, chief lighting en beeldmonteur. (Voor de rest had ze al skills in styling, choreografie en storyboard). “Draaien met kinderen en dieren? Achteraf hoorde ik dat dit iedereen zou moeten afschrikken.”

Multipotentieel en gedurfd: een film zonder budget

“Door *L’ikigai* te maken vond ik de ultieme job die perfect past bij mijn multipotentieel karakter: schrijven, fotografie, dans en muziek combineren. Een film maken is fantastisch, omdat je zoveel artistieke én technische dimensies samenbrengt in één project. En ook administratieve – dat zou mijn zus Yoneko toevoegen, die de hele juridische kant deed en officieel producente werd. Ze leverde prachtig werk, want we mogen dit echt een ‘zero budget’-film noemen.”

Een subsidieaanvraag indienen? “No way, dat paste totaal niet bij ons. Stel je voor: ‘Hallo, ik heb geen filmopleiding, geen kortfilm op mijn cv, maar ik heb alles op YouTube geleerd en mijn papa vindt dat mijn scenario geweldig is.’” Nee, ze zou zich op een andere manier moeten bewijzen.

NO = Next Opportunity

De hele familie schoof mee aan: hun mama Marie-Louise deed de regie-assistentie, het script en zelfs de clap, terwijl hun papa Wahyudi NURTANTIO de logistiek trok.

“Je zou kunnen zeggen dat elk familielid wel tien verschillende jobs op zich nam in deze film.” Daarnaast spraken ze hun netwerk aan: catering en cadeaus voor figuranten in ruil voor product placement, locaties voor bijna niets ter beschikking stellen... merken zoals Maison Dandoy, Kidywolf en Drink a Flower gaven hun steun.

“Wat ik hiervan onthoud: maak het mensen eenvoudig om je te helpen. Geen grote sponsorcontracten, maar kleine, moeiteloze bijdragen die samen een groot verschil maken.”

Meer dan 150 mensen werden betrokken, waaronder zo’n honderd acteurs en figuranten. Ook de “vrienden van 70+” deden mee. “Echte rebellen,” lacht Gwenny. Van oude vrienden van zanger Arno, tot vrouwen die weer ballet beginnen op hun 40e en Fabienne, een politieagent die naakt poseert in mijn tekenles... “Hun verhalen fascineren me. En ze zijn zo toekomstgericht! Helemaal geen nostalgische club. Ik heb veel sneller een klik met hen dan met dertigers.”

Playa del Oostende

“Veel sneller” is relatief. Je moet elkaar eerst verstaan: “Het heeft me 12 jaar gekost om echt tweetalig Nederlands te worden. Na Chiro, immersieonderwijs, de VUB dacht ik dat ik klaar was om hier te wonen. Moehaha.” West-Vlaams blijkt exotischer dan Pools – geen woord begrepen – en dat inspireerde zelfs een scène in L’ikigaï over de ‘aangespoelden’ (mensen die in Oostende wonen zonder er geboren te zijn).

“Ik ben in Oostende beland door corona; ik was er voordien maar drie keer geweest. Ik checkte snel Google Maps en kocht meteen, zonder de stad te bezoeken. Er was een station, dus dat zou wel goedkomen. En vooral: ik wilde niet wachten tot mijn pensioen om mijn droom te leven: wonen aan zee.” Dat is de oproep van de film: kies ervoor om nú al een intentioneler leven te leiden.

“Deze stad brengt me geluk,” zegt Gwenny. Hoeveel regisseurs krijgen een dubbele regenboog cadeau op draaidag, boven een plots verlaten strand? “Dank je Oostende! En ook dank aan Stefan Tanghe, Li Li Chong, regisseur Dominique Deruddere en Arne Quinze!” [de kunstenaar van Rock Strangers, die gigantische oranje blikjes op de dijk?] “Ik moest gewoon de hoofdrolspeelster laten dansen aan de voet van dit monumentale eerbetoon aan de ‘aangespoelden’. Het is een kunstwerk waarin ik mezelf herken, en dat nooit onverschillig laat. You love it or you hate it. Arne zelf is daar blij mee. Voor L’ikigaï geldt hetzelfde. Een filmcriticus zei me: ‘Er gaan mensen de zaal uitlopen. Het is stoutmoedig en gedurfd.’ Dit is geen vanille-ijsfilm die iedereen zal smaken. En dat past me perfect.”

En dus binnenkort een “Film 2”?

En opnieuw doen? “L’ikigai maken was prachtig, loodzwaar en intens. Zoveel adrenalinepieken en momenten waarop ik het impostersyndroom moest wegduwen – zoals de eerste dag, toen ik per ongeluk op OFF drukte in plaats van ON. Aan het eind van de scène deed ik alsof en zei: ‘Die was goed, maar we nemen ze nog eens op.’”

De vier familieleden hebben ook diepe dalen gekend. Deze film heeft hen ver voorbij hun grenzen geduwd. Werken met familie is wat ze het allerliefst doet, maar het zorgde soms ook voor stevige spanningen. Na de draaidagen begon ze therapie, wat haar hielp om de film te verwerken (die misschien zelf al een vorm van therapie was na haar professionele omzwervingen). Die begeleiding heeft de montage sterk beïnvloed: klaagzangen zijn eruit geknipt, het resultaat is een optimistische film zonder zelfbeklag, met een protagoniste die vooruitgaat.

En bovenal voelt Gwenny enorm veel dankbaarheid voor elk van de 150 mensen die geholpen hebben! Met een speciale vermelding voor hoofdrolspeelster Marie Phan, die in haar allereerste filmrol letterlijk het scherm doet knallen. Ze schitterde eerder als Esmeralda in het Théâtre du Parc; hier is ze een openbaring als Lynn Sumarni.

Na de opnames zwoeren ze met z’n vieren: “Nooit meer! We maken nooit meer een film!” Maar Gwenny lacht: “Ik ken ons. Natuurlijk hebben we al een bestand gestart met de titel... Film 2.”

INTERVIEW MET ACTRICE MARIE PHAN

“L’IKIGAÏ GEEFT WEER ADEM RUIMTE”

Hoe zou je Lynn beschrijven?

Ze heeft een onverzadigbare honger, ze is altijd op zoek. Ze werkt, denkt na, twijfelt... maar achter al die onrust schuilt een eenvoudige nood: ademen. Ze weigert haar vrijheid op te geven, zelfs als dat haar uitput of isoleert. Ze lijkt een beetje op een koorddanseres: altijd uit balans, maar altijd in beweging.

Wat dacht je toen je het scenario las?

Het raakte me meteen. Lynn, dat ben ik, dat zijn mijn vrienden, dat zijn zóveel mensen vandaag. Haar traject toont het falen van ons onderwijssysteem en van de manier waarop werk is georganiseerd: al te vaak doven ze energie uit, stompen ze af, smoren ze nieuwsgierigheid. En dan, plots, een scenario dat dat durft te zeggen – het gaat van lachen naar tranen. En dat een richting biedt, geen wondermiddel, maar een kompas: L’ikigaï. Deze film geeft moed voor onze ambities en herinnert ons eraan dat we ruime, ‘super-multipotentiële’ wezens zijn.

Een anekdote van de opnames?

De achtervolging met de manager! André en ik renden op volle snelheid, en voor ons: Gwenny met de camera in de hand, Clément met de geluidsboom achteruitlopend, en Marie-Louise die hen allebei terugtrok zodat ze niet zouden vallen. We hadden in een hoop moeten eindigen, maar dat gebeurde niet. Dat moment vat de film perfect samen: een gekke energie, een ploeg die zich volledig geeft, en een klein mirakel als resultaat.

En dan nog iets bijzonders: de rol van Miyuki, Lynn’s zus, wordt gespeeld door mijn echte zus, Julie Phan. Met haar spelen was puur plezier. De laatste keer dat we samen op een podium stonden, waren we nog kinderen.

Hoe verliepen de opnames?

Het was mijn eerste filmervaring, en ook de eerste keer voor Gwenny en Yoneko. We waren allemaal wat gespannen en zoekend. Maar de familie Nurtantio had een feilloze organisatie. Alles verliep vlot, zorgvuldig en met een enorme hartelijkheid.

Je mooiste herinnering?

De twee meest ontroerende momenten: de eerste en de laatste dag. Op dag één, de scène waarin de volwassen Lynn tegenover de jonge Lynn staat. En op het einde, het bedanken van Gwenny en Yoneko, met tranen, voor de schoonheid van alles wat we samen beleefd hadden.

Waarom zouden we de film moeten zien?

Omdat hij moed geeft. Omdat hij ons eraan herinnert dat we niet vastzitten in één hokje, dat we onszelf kunnen heruitvinden. L'ikigaï geeft lucht, doet geloven dat je je leven kan kiezen, ook al is dat spannend. En dat, eerlijk gezegd, doet ongelooflijk veel deugd.

TECHNISCH FILMBLAD

- Originele Franse titel: L'ikigai
- Internationale titel: Ikigai
- Regie, beeld en montage: Gwenny Nurtantio
- Scenario: Gwenny Nurtantio, naar het boek "Il en faut peu pour travailler mieux. 25 solutions pour désencombrer ma vie pro" van Marie-Louise Bruyère, Gwenny Nurtantio en Yoneko Nurtantio
- Muziek: Clément Grumberg (Stevy Lab), Clément Corrillon, Maxime Peltier (Viavai Studio), Jean-Philippe Degand, Julie Phan, Raphaël Wiltgen, Anaïs Cassiers, Lee Lebens (Mister Lee), Luc Vermeulen, Gwen Danis, Guillaume Fourmentin
- Regie-assistentie: Marie-Louise Bruyère, Wahyudi Nurtantio
- Artistieke leiding: Gwenny Nurtantio
- Kostuums: Gwenny Nurtantio
- Geluid en geluidsmontage: Clément Grumberg
- Kleurenafwerking (grading): Jimmy Wolf Nguyen
- Affiche: Gwenny Nurtantio en Frank Vuylsteke
- Productie: Yoneko Nurtantio
- Productiemaatschappij: VZW Nurtantio Projects
- Budget: < 25.000€
- Productieland: België
- Oorspronkelijke taal: Frans (+ Indonesisch, Engels en West-Vlaams)
- Ondertiteling: NL/EN
- Formaat: Kleur – Digitaal – DCP 4K (4096x2160) – 2,39:1 – Geluid 5.1
- Genre: tragikomische film (dramedy)

BIOGRAFIE VAN DE REGISSEUSE

Gwenny NURTANTIO (1995) is een autodidactische regisseuse, auteur en keynote speaker.

Geboren in Brussel, met Sino-Indonesische roots en inmiddels gelukkig gevestigd in Oostende ("waarom wachten tot mijn pensioen om aan zee te wonen?"), is Gwenny handelsingenieur (Solvay VUB) en medeoprichter van Nurtantio Projects, een vzw die een gezonde, duurzame en vervullende levensstijl bevordert.

Haar eerste langspeelfilm, L'ikigai, is gebaseerd op haar laatste boek "Il en faut peu pour travailler mieux. 25 solutions pour désencombrer ma vie pro" ("Het kost weinig om beter te werken. 25 oplossingen om mijn professionele leven te ontrommelen").

Samen met haar zus, Yoneko NURTANTIO, begeleidt ze bedrijven (van junior medewerkers tot vennoten) in het transformeren van hun werkcultuur, vanuit de filosofie "High Impact, Low Burn."

Dat ze deze film in amper één jaar (in plaats van vijf) wist te realiseren, maakt haar officieel een ware "meester in efficiëntie."

TEAM

Cast

Marie Phan - Lynn Sumarni

David Jeanmotte - TV-presentator

Clément Corrillon - Hippolyte

Sylvie Honoré - De leraar Frans

Julien Lanquetin - De scrum master

Eric Cyuzuzo - Diego

Laura Liberatore - Madame

A'an Yayak - De papa

Technisch Team

Scenario, regie, fotografie: Gweny Nurtantio

Productie: Yoneko Nurtantio

Geluidstechnicus: Clément Grumberg

Regie: Marie-Louise Bruyère, Wahyudi Nurtantio

Musiek

Clément Grumberg (Stevy Lab), Clément Corrillon, Maxime Peltier (Viavai Studio), Jean-Philippe Degand, Julie Phan, Raphaël Wiltgen, Anaïs Cassiers, Lee Lebens (Mister Lee), Luc Vermeulen, Gwen Danis, Guillaume Fourmentin

Alle acteurs en figuranten

Mohamed Aarab, Yves Ago, Natallia Ausianik, Nabil Bali, Alain Barthélémy, Quentin Baeyens, Joachim Beeldens, Clément Bernaert, Marieke Besson, Eden Borremans, James Braekman, Cyrielle Broutin, Florentin Brouwers, Roger Bruyère, Suzy Camerlinck, Clément Corrillon, Lore Corveleyn, Eric Cyuzuzo, Marie Dauphin, Timothée Debetencourt, Félix de Brouwer, Greet Decramer, Sylvie Degrelle, Éva Delaby, Rémi Delaby, Fred Delameilleure, Marine Delbeke, **Thomas De Molina**, Thibaut De Norre, André De Roy, Ann Desmet, Simon De Visscher, Eloïse d'Oultremont, Adeline Du Mortier, Philippe Eiselein, Ambre Faig, Eric Flammée, Rika Fonteyn, Adrien Fueyo-Roza, Zélie Gautier, Kathleen Gillis, Baudoin Gobbe, Mattias Godderis, Olivier Halein, Nadine Heimst, Camélia Hlimi, Sylvie Honoré, Marieke Janssen, David Jeanmotte, Christos Katsampanis, Panagiotis Katsampanis, Gytso Kunchok, Laurent Lafuente Gravy, Eloïse Lamblot, Jonathan Lamblot, Maëlle Lamblot, Julien Lanquetin, Cédric Laurensis, Gregory Leclercq, **Laura Liberatore**, Gaëtan Louvet, Edwine Lukamba Roland, Fabienne Maes, Gueric Marcipont, Basma Mesbah, Catherine Michaux, Hadrien Moëlle, Simon Neys, Célia Niyibaho, Tanya Nys en haar hond, Mila, Chantal Oreel, Habibe Ozdemir, Justine Péduzy, Emilie Penné, Marie Phan, **Julie Phan**, Lucie Piette, Madeleine Prédan, Zunzhu Qiouli, Eileen Robinson, Nicolas Rocco, Raiani Sibien, Juliette Somers Nussmueller, Hilde Tenday, **Panagiota Théofilopoulou**, Chloé Toumpsin, Louise Toumpsin, Delphine Valentin, Maarten Van Hecke, **Stéphanie Van Oost**, Noa Vandekerkhove, Véronique Vanderveken, Marc Vandeur, **Linda Van Waesberge**, Valérie Verbeke, Ariane Verhulst, Patricia Vermeylen, Frank Vuylsteke, **Gwendoline Wallon**, Matthieu Warnecke, Raphaël Wiltgen, Justine Wong, A'an Yayak, **Aline Zygas**.

Dankbetuigingen

1.000 keer dank aan Alexandre Helson (CEO) en Léa Dupuis van Maison Dandoy, dankzij wie de ogen van de acteurs straalden bij het ontvangen van heerlijke koekjes.

Dank aan Stéphanie Reniers (CEO) en Julie Fossion voor het prachtige open-space van Gentis.

Dank aan Christophe Vanoerbeek (Algemeen Directeur) en Cédric Laurensis van Bruxelles Mobilité voor de best gedecoreerde kantoren van de Wegenbeheer.

Dank aan Abt Jean-Luc Maroy, Daniel van Steenberghe, de begrafenisonderneming Joseph Van Horenbeke en de bloemist La Signature by Salvatore voor de ongelooflijke nepbegrafenis in de Église du... Sablon (we kunnen het nog steeds niet geloven!).

Dank aan de École Sainte-Anne en haar directeur Mohsen Ombelets voor de mooie vintage klas.

Dank aan Résidence Jean Van Aa (OCMW Elsene), aan Déborah Dedeurwarder en David De Mey (Directeur Nursing).

Dank aan het hele team van Manège du Possible, aan het merrie Almendra en de bokken Truc en Much.

Dank aan het collectief CBO Jette – C'est Bon d'être Ouvert! en aan Fanny Champion.

Hartelijk dank aan KAAP Kaffee Oostende en aan Eva Vandenhende.

Dank aan Minh-Dai Huynh, Narcis Dragomir en André De Roy voor de decors.

Dank aan Olivier Van Cauwelaert, Laurent Serrier (Drink a flower), Maxime Valens (Maison Valençon), Natalie Vanderick en Xavier Denis (Superstories) voor het voeden van onze teams.

Dank aan het supercoole speelgoedmerk KIDYWOLF voor het verwennen van onze jonge acteurs.

Dank aan Laura en haar mama, Anne, voor de prachtige stukken (en de schitterende heuptas) van Retro Reset en Fingers in the Wool.

Dank aan studio Le Labeur – Dame de Pic/Cie Karine voor het lenen van een super stijlvolle studio om de choreografieën van de film te creëren.

Dank aan de geweldige Arne Quinze (kunstenaar) en Kris Martin (kunstenaar) voor hun steun aan deze film door ons een stukje van Rock Strangers en Altar in Oostende te laten vastleggen.

Dank aan Nicolas Delahousse voor het nalezen van de Nederlandse en Engelse ondertitels.

Dank aan Frank Vuylsteke voor de grafische vormgeving.

Dank aan de zeer gewaardeerde Dominique Deruddere (regisseur), Steve Tran (acteur), Sébastien Kong (regisseur), Tanguy Dekeyser (RTBF), Emmanuel Roland (Directeur Cinéma Productie CFWB), Li Li Chong, Sun Mee Cattrysse, Valérie Berlemont (Proximus) en Noël Magis (Directeur Screen.brussels) voor hun waardevolle adviezen.

PERSRELATIES

Yoneko NURTANTIO

nurtantio.projects[at]gmail.com

+32 468 09 6757

Foto's en persmap beschikbaar via www.coachorganisation.com

